

Skjulte Skatte.

af Alice Jane Muirhead.
(Fortællerinde til Sibyl Garth.)
Fra Engelfeld ved Daga.

(Fortset.)

Den indejærrede Jægl.

Et stort, højt, grimt Hus i den nordvestlige Del af Sandon, ikke saa langt fra Regents Park, i et Rabo-lag, hvor næsten alle Husene er store, høje og grimme og staa i lige Rækker, hvor Gaderne løber parallelt med hinanden, og overføres i rette Vinkler af andre Gader, med ganske lignende Gule, høje og grimme, medens det hele gør et fedeligt, ensformigt Indtryk. Der var en stor Forandring for Helene Murdoch at komme ind til fra det gamle Herresæde i Søndagsdal med de mange Tilbygninger, med den friske Landluft og de henrivende, frogede Skovstier. Og endnu mere stod det daglige Liv i Fru Müllers Pensionat, hvor Tiden var nøje udregnet og opdelt med bestemte Arbejder, i Modfærdning til hendes hidtil aabenbare Frihed, der kun i den sidste Tid var bleven afbrudt af Broderens Næst og hendes behagelige Morgenkæmning med ham.

Naar en ny Eleve kom til Pensionatet, fik hun med det samme en lang Billede med Forholdsregler, som skulde overholdes foruden et nøjsomt Skema over Dagens Arbejder. Omkring i Værelserne, i Spisestuen, i Kloset og i de forskellige Værelser hang lignende Anvisninger. Men selv om Disciplinen saaledes var streng, var den dog paa ingen Maade ufornuftig, og Fru Müller var en sand og sød Moders for de unge Piger.

Helene kom til London med den første Beslutning at gøre rigtig god Brug af sin Tid, først og fremmest for at hendes Broder kunde blive rigtig glad, og dernæst for, at hun saa snart som muligt kunde ombytte Skoleplads med et hjem hos ham. Efter at hun havde fortalt hende om sin bitre Skuffelse, længtes hun mere end nogen Sinde før efter at forlade hans Hus med sin leserlige Kærlighed, og hun vidste, at uden Mandens rette Dømmelse kunde hun aldrig blive en Støtte for ham i Ordets bedste Betydning. Derfor søgte hun sig med Hids og Mlor over sine Skolearbejder. Lad os engang følge ind til hende en Søndag Eftermiddag og se, hvad hun skriver i sin Dagbog.

„Det er næsten første Gang, at jeg er ene paa mit Værelse i den Tid, jeg har været her, og derfor vil jeg begynde at skrive i min Dagbog, den første Bog, Robert gav mig. Den første, gamle Robert! Det er næsten, som om det er tre Aar og ikke tre Uger siden, han tog mig her. O, mange Gange om Dagen længtes jeg dog efter at se ham!

Ikke fordi her er saa slemt at være. Naar man nu endelig skal opgave sin Frihed, og man ikke har Lejlighed til at lege Tagtæt med Karo eller jresse omkring paa Væls, er det meget bedre at have en hel Del at gøre, især naar Fru Müller er saa rar, som hun er. I de sidste Dage er jeg bleven meget forbauset over at finde, at Læsningen begynder at interessere mig. Da jeg begyndte at læse sammen med de andre, forekom det mig at være saa flink og langt fremme, at jeg begyndte at tvivle om, at jeg nogen Sinde vilde kunne følges med dem, og jeg fik snart en stem Døved-pine af at sidde saa meget indelukket. Men forleden Dag roste Fru Müller min tykke Udarbejdede og Overfølelse og sagde, at hun var forbauset over, at jeg paa saa kort Tid havde lært saa meget, til stor Ære for min Lærer (hvor vil Robert blive glad!), og allerede næste Uge har hun lovet mig, at jeg skal begynde at læse Lyst med Dr. Karl. — Han har kun overført Klasse. Jeg har ikke set ham; men de andre taler meget om, hvor streng han er, saa jeg er bleven helt bange for ham; men det er jo et Strid fremad, — og Robert vil blive saa glad.“

Nogle Dage senere skrev hun:

„Kings Gardens, den 4. Maj 18 — Den første frygtede Time med Doktor Karl er forbi, og den var virkelig slem nok. Han ser saa streng ud uden Grund, og han siger næsten intet, saa at man ikke kan vide, om han er fornøjet eller ikke med ens Udtale og Overfølelse. Hans Ansigtstræk og Høveling ligner Napoleon Bonapartes, og undertiden faar man en Gælelse af, at han er lige saa haard og tyrannisk. Foruden Lyst underligger han ogsaa i Italiensk og Latin, i Astro-nomi og Matematik, hvis der er nogen af de unge Piger, som ønsker at lære det. Senere hen, naar jeg bliver dygtigere i Lyst, og jeg har overvundet min Frygt for ham, skal jeg nok forsøge at lære noget mere.“

Og en Maaned senere skrev Helene:

„Jeg kommer mere og mere til at synes om at være her. De unge Piger er rigtig rare, og de fleste er rigtig søde og dannede. Nu fortaar jeg godt, hvor for Robert ikke vilde have, at jeg maatte være Veninde med Maud og Margaret Niver. Margaret har skrevet til mig, og jeg ved slet ikke, hvad jeg skal gøre. Hun sendte mig en Hilsen fra Henry, at han ventede paa det Brev, jeg havde lovet ham, og han havde været saa bedrøvet og kedelig, siden jeg var rejst. Jeg ved dog bestemt, at jeg ikke lovede ham noget, undtagen maaske i Spøg, da jeg sagde Farvel. Jeg tror nok, Robert ikke holder meget af, at jeg skriver til Margaret, men de holder meget af, at jeg skriver til Margaret, men de vil.

De unge Piger her taler noget om, at jeg er flittig, medens jeg selv mere og mere opdager, hvor uvidende og dum jeg er, især naar vi har Dr. Karl. Han kan undertiden gøre Nar af os, og jeg er overbevist om, at hvis han nogen Sinde talte til mig som han gjorde i Morges til Annie St. Clair, vilde jeg undgaa ham for Fremtiden; men hidtil har han ikke lagt vide-re Mærke til mig.“

„Kings Gardens, den 28. Maj. Svilen en Skuffelse Posten bragte mig i Dag. Robert mener, at jeg har bedt af at blive her i Sommerferien. Han kommer til London for at tale med sin Læge og besøge en Del Forretninger, derfor mener han, at vi kunne være en Del sammen. Fru Müller har nemlig fortalt ham, at nogle af de unge Piger, hvis Forældre er i Ubladet om Sommeren, kan blive her og saa nogle Timers daglig Undervisning. Han vil nu høre, at jeg skal det samme for at saa lært saa meget som muligt. Det er lige haardt nok! Jeg havde glædet mig saa meget til at komme hjem og saa nogle Rideture og ganske mine Veninde. Jeg skrev ogsaa straks et gnavent Brev

til Robert; men jeg rev det i Stykker igen; thi det vilde bedrøve ham altså meget. Af hans Brev fik jeg forstaa, at der er nok hjemme, som kan bedrøve ham og sætte ham i daarligt Humør; men han fortæller noget, som er meget sjældent, — at en Dag i forrige Uge hørte han, Fader og Moder ud. Jeg ved godt, selv om Robert aldrig taler om de daarlige Forhold hjemme, at han vilde være tusinde Gange lykkeligere, hvis Fader og Moder var bedre Venner.

Mit Sammenstød med Doktor Karl kom dog ogsaa. I Mandags gav han mig for første Gang en Op-gave for at skrive, som jeg nu syntes at jeg havde skiftet mig saa godt fra. Han læser altid vore Stile og Op-gaver, igennem hjemme, og da kom med dem i Gaar, ventede jeg at saa megen Nær; men da han roste mig Bogen, sagde han i sin mest spottende Tone: „De er altså ærgerlig, Fruen Murdoch.“ Jeg tror, at naar De skriver tykke Op-gaver, gjorde De bedre i at holde Dem fra moraliske Betragtninger og positive Udspæls-fer.“ Jeg blev meget ærgerlig herover, jeg maaske, at jeg blev rødt i Hovedet, og det var lige med Nød og næppe, at jeg kunde holde mine Tænder tilbage.

Senere opdagede jeg, at han havde skrevet nogle spottende Ord i Margen. Jeg kan nu ikke fordrage Guld, som driske og gør Nar, men jeg er alligevel bange for, at det er Stoltbed hos mig, som gør, at jeg lægger saa meget Mærke til det. Jeg bad Fru Müller om at komme tilbage til anden Klasse, fordi jeg der ikke fik noget med Dr. Karl at gøre; men hun afsløj sig-tem min Bøn. Jeg kan nu alligevel ikke andet end tro, at Fru Müller har sagt noget til ham; thi da han i Formiddags gav mig en ny Stil for, saa han for første Gang ventligt paa mig og sagde: „De skal ikke være bange for at gøre et nyt Forsøg, Fruen Helene.“ Og nu kan jeg saa godt lide ham.

Julie Travers har fortalt mig noget af hans Hi-storie, som hun har faaet at vide af Fru Müller. Han har haft det godt og været ret velstaaende; men hans Formue blev konfiskeret, og han selv forsvandt fra sit Land, fordi han havde tilhørt et Parti, der var jendtlignende med Regeringen, samtidsig med, at han udgav nogle Skrifter, som vakte offentlig Ansigt. Julie mener, at han er Enkemand, men hun er ikke rigtig vis der-paa.

Den 2. Juni. I første Time i Dag blev jeg meget overrasket. Vi havde Verdenshistorie, og Dr. Karl talte om Reformationen og fortalte os, at Luthers Angslingsord var: „De retfærdige ved Troen skal leve.“ hvorefter han holdt en hel lille Prædiken om den Maade, hvorpaa vi kunne blive frelst og komme til Himlen. Jeg havde ikke troet, at han hørte til den Slags Menneſter, men han talte meget bedre og mere interessant end vor gamle Præst hjemme. Næste Uge skal jeg begynde at læse Latin.“

Den 20. Juni. Det bliver snart nu herinde i London, og jeg længes undertiden efter den fygge-sulde Havn og den friske Landluft hjemme. Vor Broder er for Gaanden, og enkelte af os maa staa op til fire om Morgenen for at læse. Tre Uger til, saa kommer Ferien, og jeg skal genne min søde, gamle Bob.

Det har vist sig, at Oliviers er i Familie med St. Clairs, derfor skal Henry opholde sig hos Annes For-ældre, og han kom i Gaar Aftes med dem herhen for at høre Dr. Karls Foredrag om Tasio, hvortil alle Forældrene var indbudte. Hvor jeg vilde ønske, at Robert var i London! — endskønt han naturligvis ikke vilde være bleven glad over at se nogen af Oliviers her. Efter Foredraget kom Henry hen og hilste paa mig og fortalte mig, at han var kun kommen med for min Skyld; derefter begyndte han at gøre Nar af Doktor Karl og hans Foredrag; men jeg paasjod, at det var udmærket. Jeg havde jo set, at Dr. Karl var dybt beovaget, da han talte om Tasio's Videlser og Skuffelser, og jeg kunde ikke lide, at Henry hjerteligt gjorde Nar af ham. Han lod til at blive skuffet over, at jeg ikke skulde hjem i Ferien, og spurgte mig ud, om andre læste de Breve, jeg fik, og om jeg havde faaet hans Hilsen af Margaret. I det samme mente jeg at se, at Fru Müller saa vist paa ham, og jeg skyndte mig derfor hen til mine Klassekammerater.“

VII. Niver Street. S. E.

Det er i et fattigt Kvartier i London, at vi jreses hen, hvor det første Indtryk, man faar, maaske ikke saa meget er virkelig Jættidom, men inarere af ijer-te Tærvælgthed. Nogle af Husene har endnu Præg af forudoms Velmagtsdage, enkelte endog af Ridom og Jættid. Beboerne lod ogsaa til at passe sammen med Husene; det var umuligt at tænke sig, at virkelig fine Folk skulde gaa hen ad disse triste Gader. Og denne Dag var tilmed særlig uheldig til at besøge en saadan Del af det uhyre London; thi alt lige fra Himlen til Brostenene var graat og fedeligt at se paa. Gaden var nogenlunde bred, men der var dog knap Plads til de mange Bogne og Omnibusser, som jærbedes her, og et Sted spærredes Vejen betydelig af en gammel Kirke. Paa den anden Side denne første en Omdrejning ned til en smal Sidegade, Niver Street; den havde bræstfaldige toetages Huse paa hver Side og uden for disse fandtes smaa, firkantede Haver, i hvis Midte der stod nogle smaa, tørre, svedjægrne Træer.

Man kunde hver Dag se Doktor Frederik Karl lang-somt gaa hen først ad den brede Gade, saa forbi den gamle Kirke, ned ad den snævre Sidegade, ind igen-nem en af de faldeskræbde Laager til de uhyggelige Gader til Gaderstuen til et af de imaa toetages Huse. Han gik langsomt, og hele hans Udeende røbede, hvor langt borte han var i sine Tanter, og hvor lidt han lagde Mærke til, hvad der maatte eller omgav ham. For det meste gik han med Blifket rettet nedad, og saa han endelig op, saa man straks, at hans Bine egentlig ikke saa de Genstande, de tilfældigvis hvoilede paa. Da han var kommen ind ad Gaderstuen i det første omtalte Hus, lukkede han Døren op til sit eget Værelse, hvor han lagde den Rulle Papir og Bøger, han altid gik med under Armen, fra sig. Derpaa skiftede han Trøkke, og hængte omhyggeligt den til Side, som han tog af. Da bankede det paa Døren, og før han kunde lukke op, som en midaldrende Kvinde ind; hun gik propper og net ud, mere end man skulde have ventet i saadanne Omgiv-velser.

„Jeg hørte, at De kom hjem, Doktor Karl; nu vil jeg blot spørge, om der er noget, De ønsker. De har vel spist til Middag ude?“
Han saa aandsrævede paa hende.

„Spit til Middag, Madam Jones? Nej! Na, nu huffer jeg, at jeg sagde, at jeg vilde spise ude, men jeg har virkelig glemt at gaa paa Restauranten, og De har vel næppe noget til mig. Det gør heller ikke noget, lad De mig blot en Kop Te, naar De har Tid til at lave den.“

Derpaa satte han sig ned ved Bordet, som var helt opfyldt af Bøger, Hæfter, Maade og Papirer. Han tog de Stile frem, som han havde halet med hjem, og tog Pen og Blæk frem; men snart efter rejste han sig og lukkede Vinduet saa højt op, det kunde komme. Væ-relset var pant og propert, men der fandtes en ube-hagelig Atmosfære, som i Almindelighed findes i Hu-se i saadanne Omgivelser, og som enten stammer fra, at Vægningsmateriale eller Bogaer er gammelt, eller af Mangel paa tilstrækkelig Udluftning, — det er en saadan Luft, at man næsten skulde ansæ det for umuligt at spise en eneste Mundfuld Mad i et saadant Værelse.

Og efter alt at dømme viste vor lærde Profesfor det samme sin smukke Juni-termiddag; thi han lod den gode Mad staa urørt, som hans omhyggelige Vær-tinde havde givet ham til Teen, hvilken han dog begær-ligt drak. Hans Værelse var kun sparsomt møbleret, med Undtagelse af den Overflod paa Bøger, som fand-tes, og som var stablede op overalt paa Stolene, ja paa Kaminstubben, saa at det lille Spejl herover næsten var skjult; der saa Bøger i Bindesfarmer, og de laa ord-nede i Rækker paa selve Gulvet, medens der i Krogene laa store, uafnede Pakker i brune Papirer, rimeligvis ogsaa fulde af Bøger.

Med Bennen i Gaanden gennemsaar Doktor Karl Stil efter Stil; det var tykke og latinske Stile, skrevne i mange forskellige Skolepige-handskrifter. Det var i Sandhed et trættende og kedommeligt Arbejde, men lærd Mand, og man kunde ogsaa se, at Doktor Karl blev træt under Læsningen. Men han læste alligevel Stilene omhyggeligt og taalmodigt igennem, indtil pludselig et Smil opklarede hans alvorlige Ansigt. Han var kommen til en tyk Stil, skrevet med en ty-delig, fast Haand, og for første Gang viste der sig Teg-n paa Interesse for hans Arbejde. Han læste Stilen meget omhyggeligt igennem og rettede kun af og til, ja ofte tænkte og overvejede han lidt, før han jregede et eller andet Ord ud.

Han læste netop paa Stilens sidste Side, som var underkølet „Helene Murdoch“, da han fik Øje paa et sammenlagt Papir. Han lukkede det op og saa, at det begyndte „Kære Nell“, og før han selv vidste af, hvad han gjorde, havde han læst saa meget, at han forlod, at Brevet var fra en eller anden ung Jærl og indeholdt nogle meget uopassende Betyndninger til nogle nære Slægtninge til „Kære Nell.“ „Jeg haaber, at vi snart skulde se igen trods alle store Brødre“, hed det, „men send mig et Par Ord i et Brev til Margaret, vi kunne godt stole paa hende, hvor din Veninderinde er dum, ikke at læse de Breve, du faar.“

Doktor Karl var sat i en stor Forlegenhed og blev tillige meget overrasket ved at læse dette Brev. Han tvivlede ikke om, at „Kære Nell“ var hans Jættidings- elev, Helene Murdoch, som straks havde tiltrukket sig hans Opmærksomhed ved sin slaaende Lighed med en lær, adød Datter, samtidsig med, at hendes Begavelse og Hids havde forøget hans Interesse for hende. Han tænkte sig, at Værelserne var en vis ung Jærl, som han havde set tale med hende forleden Aften efter hans Foredrag. Men hvad skulde han gøre ved det? At ud-fætte denne indtagende, løvende Pige for en saadan Bære, som denne Korrespondance kunde jere til, var der ikke Tale om, at han turde, og paa den anden Side vilde han ikke gerne omtale Sagen til Fru Müller. Naar alt kom til alt, kunde Helene maaske ikke gøre for, at hun havde faaet et saadant Brev, og hun havde rimeligvis ikke bevaret det.

Efter nogen Overvejelse besluttede han ved første givne Lejlighed at tale med den unge Pige selv, og en saadan Lejlighed behøvede han ikke at vente saa længe paa; thi hun tilbragte hele Dagen i Fru Müllers Skole, spiste der endog mellem Timerne. Og efter denne Beslutning overgav han denne Bekyndning, som han for længe siden havde lært at gøre ved alle Besynd-inger og Sørger, — til sin himmelste Naders Varetægt og Omsorg.

Helene Murdoch var ikke den eneste, som havde underet sig over Doktor Frederik Karls levende, nder-lige Tro. Mange af hans litterære og videnskabelige Kolleger traf paa Skuldrene med et medlidende Smil over hans urolige Tro paa sin Gud og Jærlser og hans Ord, medens ingen, som kendte ham personligt eller hans Skrifter, kunde nægte ham deres Værbødighed og Væundring, derfor havde han ogsaa bundet en høj Plads, om end ikke verdensberømt, — i den litterære og videnskabelige Verden, og mange havde maattet erkende, at naar en saa dygtig og begavet Mand som Doktor Karl kunde tage mod og tro paa Guds Ord, burde Mandstolthed og Hoosmod ikke staa nogen i Vejen, naar det gjaldt den kristne Tro.

VIII. Samtalen.

Overste Klasse i Skolen i Kings Gates House havde faaet fri, og Doktor Karl sad og læste deres Stile igennem, medens han ventede paa at blive kaldt ind til Fru Müllers Profsofthold. Da kom Helene Murdoch tilbage til Klasseværelset, gif hen til sin Bult, hvor hun begyndte at jøge ivrigt efter noget mellem sine Pa-pirer og Bøger. Hendes Sjæle lod til at være forgyldes; thi hun lukkede sig og saa paa Gulvet efter det, hun søvned, da hun derefter rejste Hovedet op, saa hun til sin Forfølelse, at hendes tykke Lærer beandt sig i den anden Ende af Værelset; hun vilde saa hurtigt træffe sig tilbage; men han standfede hende.

„Hil De ikke blive et Øjeblik, Fruen Helene?“
lagde han, „jeg vil gerne tale med Dem.“

Helene blev rødt i Hovedet, og Doktor Karl tænkte sig, at hun muligvis vidste, hvad han vilde sige. Hun afsløj hans Tilbud om at sidde ned, og han vedblev: „Ved at læse Deres Stil igennem i den Bog, De fik her, Fruen Helene, fandt jeg dette Papir.“

Uden at se paa det vidste hun, hvad det var.

„Tak, Dr. Karl.“ lagde hun hurtigt, „det er noget, jeg har tabt, og jeg syntes, at jeg havde lagt det ind i min tykke Stilebog.“

Hun forsøgte at tale i en saa ligegyldig Tone som

muligt og rakte Gaanden ud for at faa Brevet; men han holdt det tilbage, saa alvorligt paa det og sagde: „Jeg har læst dette Brev, Fruen Murdoch.“

„Har De virkelig,“ sporede hun og forsøgte at skjule sin Forvirring ved at være overmodig, „jeg skulde mene, at et privat Brev med mit Navn paa, —“

Hun kunde ikke sige mere; thi bitre Bredestærter afbrød hende.

„Det laa aabent i Deres Stilebog,“ sporede han venligt, „og da jeg havde læst det, spurgte jeg mig selv: Hvorledes kan jeg nu bedst være noget for hende i denne Sag? Hun er ung, uerfaren og borte fra sine Venner. Hvis jeg siger noget til Fru Müller, vil det blive lige pinligt for dem begge, derfor vil jeg tale med hende selv og forsøge at give hende et godt Raad. Lad os brænde dette Brev, jeg er vis paa, at De selv har en Gælelse af, at det er et grimt Brev, og den, som har skrevet det, har ikke handlet som en sand Ven. Fru Müller har fortalt mig om Deres fortræffelige Brøder, som her i Brevet omtales som ringeagtende.“

Ved denne Betyndning til Robert var Helenes Stolthed lige ved at give tabt; men lidt efter rakte hun atter Gaanden ud for at faa sit Brev.

„Hvis De ikke vil gøre, som jeg raader Dem til,“ sagde Dr. Karl kærligt, men bestemt, „og lover mig ikke at have mere med Brevskriveren at gøre — idet mindste uden Deres Familys Biden og Billie, — bliver jeg nødt til at sige det til Fru Müller.“

Hun vaskede nogle Minutter — halv tilbøjelig til at trode haade ham og Fru Müller, ikke for Henry Oliviers Skyld; thi selv i denne Stund jøste hun ikke mindste Tilbøjelighed for ham; men hun jyntes i sin Stolthed, at det var meget udygtende at blive irettes-set af Dr. Karl. Men atter kom Tanken om Robert hende til Hjælp, og hun saa med Taarer i Øjnene paa Læreren venlige Ansigt og sagde spagjærdigt:

„De har Ret, Dr. Karl. De maa brænde det Brev,“ og da hun var kommen hen til Døren, vendte hun sig om og sagde: „Jeg burde ikke have bejvaret det,“ hvor-paa hun skundte sig op til sit Værelse for at græde ud.

Det var ingen bitre og bestige Taarer hun græd, hun jøste endog en vis Værlighed til at have brudt et Værelsesstak, som hun vidste, Robert vilde misbillige, og som hun hendes Enkæmmede paa Broadmain havde formaet hende til at knutte.

Den lille Prøvelse og Erjaring viste sig at være gavnlig for den unge Piges Karakter. Sammenligningen mellem den letindige Henry Oliver og Mand som hendes Broder og Dr. Karl foranledigede en hel Om-væltning i hendes Tanker, som hun bevirkede, at hun ikke mere deltog i Kammeraternes lidt løse Snak, og fra den Dag at regne slog den Tanke at skænke sin lærte Broder sin eneste Kærlighed og Hengivenhed døb Rod hos hende.

Hun var en lille Smule bange for den næste Time med den tykke Lærer; men hun besluttede sig meget muligt at vise, hvor uendelig taknemmelig hun var for hans Handlemaade overfor hende.

Nogle Dage efter, da hun var ved at gaa ned til Klasseværelset til den tykke Time, saa hun i en anden Klasse en hel Del af de unge Piger samlede om Frl. Robinson, den engelske Lærerinde, der læste noget i Avisen for dem. I Almindelighed var det ikke tilladt at have Aviser i Skolen, og Helene var overbevist om, at noget af ualmindelig stor Interesse havde foranlediget denne Undtagelse fra Reglen. Nygjærrigt sluttede hun sig til de andre og hørte Fruen Robinson læse om en griebende Jernbaneulykke, som havde fundet Sted med Nattoget fra London til Holyhead, i Nærheden af Lærerindens Hjem.

Toget var kommet i Berøring med nogle Dunke med meget brændbare Vædsker, og i et Nu stod de for-rejste Bøgne i Ijs Lue; da Jden endelig blev slukket, fandt man fun de forfulde Reſer af de Passagerer, som havde opholdt sig i disse. „Vi kunne endnu ikke,“ læste Fruen Robinson, „nysgjærrigt give Oplysning om de omkomnes Navne og Hjemsteder; jølgende første Klasse Passagerer er dog kendte: Lord og Lady Wyndham og deres to Døtre, Sr. og Fru Albert Bruce og deres Søn, Sr. og Fru Murdoch.“

Lærerinden standfede pludselig, forkræffet ved at se dette Navn paa Dødslisten; hun saa paa sine Til-hørere, blandt hvilke hun straks opdagede Helene, lig-bleg og rystende af Angst lignende sig til en andens Arm for ikke at falde.

„Maa jeg se? had hun høst.“

Der var kun nogle faa Navne til, — derpaa be-foimede hun, og nogle af de unge Piger jøb ud efter foldt Bånd.

„Maa ringer Skolken,“ sagde Fruen Robinson, „saa maa Dr. Karl være kommen. Julie, kan du ikke finde Fru Müller og bede hende komme herop; jeg kan ikke gaa ned til min Klasse, før jeg ved den stoffels Pige i hendes Hænder.“

VIII. Mørke Timer.

„Jeg indser ikke, kære Varn,“ sagde Værlrerinden trøstende, da Fruen Robinson havde fortalt hende Grunden til Helenes pludselige Besøimelse, „hvorfor du straks tror, at det er dine Forældre, som er om-komne? Murdoch er dog ikke saa ualmindelig et Navn.“

„Det var min Fader og Moder,“ sagde Helene sagte, men med en saadan Overbevisning, at selv Fru Müller blev forfærdet.

„Har du da nogen Grund foruden Navnet til at tro det, kære Helene?“

Hun tog et Brev op af Lommen og rakte Fru Müller det. Det var fra Robert Murdoch, skrevet i Kjøbenhavn, og indeholdt blandt andet følgende Viner:

(Fortættelse.)